

Eylül Solumak Seninle Gülüm

— ferda'ca · 28 Eylül 2014

limon çiçekleri açıyor yıkıldıkça örülen duvar renginde Ay ışığı ile yıkıyor yüreklerimiz gözlerimizden geçiyor bütün denizler Öksürerek uyanıyoruz zamanın en güzel döşeginde Beşikleniyor eylül hışırdayarak çekiyoruz üzerimize sonbaharı Çivilenen cam dibinde biriktiriyoruz ahşap kalabalığında bir yağın sarı yaprağı Kapatıyoruz yıldızlı gecelere perdelerimizi Ölü yazı süpürürken rüzgar...

Yeni doğmuş bebek kokusunda gülüşlerimiz

dağlıyor tenimizin üzerinde çarşaf gibi nefesimiz Dudaklarımızın ıslığında yepyeni bir sevda nefesleniyor dün gibi eski bir plakta. Kokulu bir dağ çileği eşlik ediyor odamıza Dudaklarına sarılıyor şarkıların gebe bırakıyoruz anı, sallanan kollarımızda...

Bir çift göz kilometreler akıtıyor alevistan oluyor iki boşluk arası kıvılcım Yanıyor can pervanesinde aşk mum içinde eriyor sessizlik al bir gülde titriyor tok seda...

Ayakları yerden kesiliyor ürkek gözlerle sevişen kuşların. Mor bir bekleyiş damlatıyor son damla şiiire su veriyor sevinç düşleri ile gözlerimizi kapatan eller...

Bir basamak daha çıkıyoruz birbirimize karışmak için....

Sökülüyor parmaklarımız her mısrada kolay değildir beyit olmak çıplak bir ağaçta. Gün değmemiş girdapta yere düşerse iki nokta arası bir yaprak Sen gömülü sevgimiz kök salacak yaşadığımız mezarda...

Ferda Özsoy